

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 17.438 van 21 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierraleoonse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:
“U verklaarde de Sierraleoonse nationaliteit te bezitten, tot de Temne-etnie te behoren en afkomstig te zijn van Rotifunk. Met uitzondering van enkele maanden, toen jullie op de vlucht sloegen voor het oorlogsgeweld, hebt u uw hele leven in Rotifunk gewoond. U bent naar school gegaan tot het eerste jaar secundair. Datzelfde jaar, in 2003, stierf uw vader een natuurlijke dood. U had een vriend, John Sesay, die afkomstig was van Rotifunk maar in Freetown school liep. Op een dag vertelde hij u wat er gaande was in de hoofdstad. Hij legde u uit dat jongens er met elkaar seksuele betrekkingen hebben en hij zei u dat als u dit ook deed, u een goed leven zou hebben. U was 17 toen u, zoals u het noemt, voor het eerst kennis maakte met de homo-religie. Sindsdien had u, telkens John naar Rotifunk afzakte, vaak seks met hem. Jullie stelden deze handelingen in het woud. In 2005 kwam uw oom, die de verantwoordelijkheid over u, uw moeder, broers en zus op zich had genomen na de dood van uw vader, op bezoek op

een moment dat uw broers en zus aan het bidden waren. U deed niet mee. Toen hij u vroeg waarom u niet meebad, zei u hem dat u christen was. U zei dit omdat u hem niet wou en kon zeggen dat u eigenlijk aanhanger was van de homo-religie. Uw oom antwoordde dat hij zou uitzoeken of u werkelijk christen geworden was. Hij was niet constant in Rotifunk waardoor zijn onderzoek heel wat tijd in beslag nam. Op een dag in 2007 confronteerde hij u met het feit dat hij was te weten gekomen dat u homoseksueel bent. Hij zei u dat u niet naar de gevangenis zou worden gebracht om levenslang te worden opgesloten maar dat u zou worden gedood. U vluchtte de woning uit en zocht een onderkomen bij uw vriend Mohammed. Tijdens uw verblijf daar vernam u dat Christopher Atkings, een vriend van uw vader die naar Europa geëmigreerd was, uw familie kwam opzoeken. U stuurde Mohammed op hem af en vroeg hem langs te komen. U deed hem uw situatie uit de doeken en vroeg hem te bemiddelen met uw familie. Zijn pogingen bleven zonder resultaat en Christopher nam u mee naar Freetown. Ondertussen raakten in Rotifunk steeds meer mensen op de hoogte van uw geaardheid. Tijdens uw verblijf bij Christopher vroeg u hem nogmaals te gaan praten met uw familie. De mensen in de stad brachten hem echter naar de politie. Christopher werd ervan beschuldigd u te hebben geholpen Rotifunk te ontvluchten maar bij gebrek aan bewijs werd hij vrijgelaten. Hij keerde terug naar Freetown en bracht u op de hoogte van zijn wedervaren. Christopher zei u dat u niet kon terugkeren naar Rotifunk. Gezien de oude vriendschapsband met uw vader was hij echter bereid uw reis uit het land te bekostigen. Jullie gingen samen naar het immigratiekantoor waar paspoortfoto's werden genomen. Christopher regelde de nodige documenten en op een dag nam hij u mee naar de luchthaven van Lungi. Jullie stapten er aan boord van een vliegtuig dat jullie naar een voor u onbekende bestemming bracht. Daar namen jullie de bus en na een rit van 17 uur kwamen jullie aan in België. Christopher bracht u naar een hotel en betaalde twee dagen op voorhand. Ook hij nam er zijn intrek maar de tweede dag verdween hij met de tas waarin al uw documenten zaten. U werd op straat gezet en uiteindelijk werd u de weg gewezen naar de gebouwen van de Belgische asielinstanties. Op 26 juli 2007 startte u uw asielprocedure."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...) Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in het geheel niet overtuigde in uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal met betrekking tot uw homoseksuele geaardheid. U verklaarde dat u zich niet interesseerde voor jongens of meisjes vóór u van John te horen kreeg dat seksuele betrekkingen tussen jongens het nieuwe ding zijn in Freetown. U verklaarde dat u de leeftijd van 17 had toen u ontdekte dat u gay was (Cg, p.4). U verklaarde dat u voordien nooit een relatie had met een meisje (Cg, p.4), dat u van mensen uit uw omgeving nooit te horen hebt gekregen dat een relatie tussen een jongen en een meisje 'normaal' is en een andere relatie niet (Cg, p.5). Meer nog, u beweerde dat u geen interesse had, noch voor meisjes, noch voor jongens omdat u daar geen tijd voor had (Cg, p.8) en toen u gevraagd werd of er op school,

onder vrienden nooit gepraat werd over relaties met meisjes dan wel jongens, antwoordde u: 'Ik hoorde ze zeggen dat er een programma is dat gay heet, het is iets dat als je het doet, is het goed, het voelt goed, ik begreep het pas toen John kwam en het deed (Cg, p.5)'. Dit is niet overtuigend te noemen. Het is met name niet aannemelijk te noemen dat in de omgeving waarin u bent opgegroeid en waarin de negatieve, zelfs ronduit vijandige houding tegenover andere dan man-vrouw relaties zowel op maatschappelijk, religieus als regelgevend vlak zodanig dominant aanwezig is dat u van het ene op het andere moment dit alles naast u neerlegt omdat John u zegt dat dit het nieuwe ding is in Freetown. Op de vraag hoe u zich voelde toen u voor het eerst seks had met John en u voor uzelf te weten kwam dat u homoseksueel was, antwoordde u: 'Het voelde goed'. Op de daaropvolgende vraag of u zich vragen stelde, of het gewoon goed voelde, antwoordde u: 'Het voelde gewoon goed' (Cg, p.5). Hieruit blijkt dat uw belevingen in het geheel niet doorleefd overkomen. Temeer daar uit uw verklaringen tegelijk blijkt dat u zich wel degelijk bewust bent van de culturele gevoeligheden en tradities van uw gemeenschap. U verklaarde dat het niet toegelaten is om zomaar een vrouw te hebben volgens de cultuur van uw ouders en dat je 18 of ouder moet zijn om een vrouw te hebben (Cg, p.4). Uw plotse 'bekering tot de homo-religie' komt dan ook volstrekt ongeloofwaardig over. Het is in het geheel niet aannemelijk dat u zich geen vragen stelde omtrent de gevolgen van de daden die u stelde met John op het moment dat u ze stelde of daarna, en dat de wetenschap dat het niet toegelaten was, geen andere gevoelens dan uw opmerking 'het voelde goed' bij u teweeg bracht.

U bleek verder niet te weten wanneer John hiermee was begonnen (Cg, p.8), evenmin kon u zeggen of John al met anderen homoseksuele betrekkingen had gesteld. U kon ook niet zeggen of er plaatsen zijn in de hoofdstad waar homoseksuelen elkaar ontmoeten (Cg, p.8). Nadat u uw toevlucht had gezocht tot Freetown, hebt u zelfs de moeite niet gedaan om John op te zoeken (Cg, p.10). U verklaart dat u schrik had dat het nieuws al tot in Freetown geraakt was, is weinig overtuigend te noemen aangezien u op dat moment zelf in de stad verbleef.

Ook de manier waarop uw oom te weten kwam dat u homoseksueel zou zijn, komt niet overtuigend over. U verklaarde dat hij in 2005 een onderzoek startte om uit te zoeken of u daadwerkelijk christen bent (zoals u hem had voorgehouden aangezien u hem had voorgehouden dat u niet kon en wou zeggen dat u homoseksueel bent). U beweerde verder dat hij in 2007 te weten kwam dat u homoseksueel bent. Maar op de vraag hoe hij dit te weten kwam, kon u geen duidelijk antwoord geven. U zei te denken dat hij iemand gesproken had die hem gezegd had dat het waar is (Cg, p.6). Toen u gevraagd werd met wie en wanneer hij iemand gesproken had, moest u een antwoord schuldig blijven (Cg, p.6, p.9). Het is weinig overtuigend te noemen dat u niet meer details vroeg aan uw oom of op zijn minst zijn beweringen ontkende. Toen dit laatste geopperd werd door de interviewer van het Commissariaat-generaal, antwoordde u dat u schrik had, dat de spanning hoog was en hij al lang aan het onderzoeken was zodat u gewoon vertrok (Cg, p.9). Gelet op het feit dat uw oom niet eens verduidelijkte waar hij zijn beschuldigingen op baseerde is het echter weinig geloofwaardig te noemen dat u ze niet eens probeerde te weerleggen.

Men zou verwachten dat u zich interesseert voor de vigerende (wettelijke) bepalingen betreffende homoseksualiteit in België. U antwoordde ook bevestigend toen u deze vraag gesteld werd (Cg, p.7). U bleek echter niet te weten wat de Belgische wet hierover zegt, u hebt hierover aan niemand vragen gesteld, evenmin hebt u hierover iets opgezocht. U hebt voorts geen contacten gelegd met organisaties die zich bekommeren om de rechten van homoseksuelen in België en ook niet met homoseksuelen. Men zou verwachten dat u zich toch op de een of andere manier zou informeren, dan wel contacten zou leggen, omtrent -zoals u het uitdrukt- uw homo-religie en de houding van de maatschappij in België hiertegenover. Uw bewering dat het u interesseert dient dan ook als louter opportunistisch te worden afgedaan. U was trouwens evenmin op de hoogte van het bestaan van een organisatie die zich bekommert om de rechten van homoseksuelen in Sierra Leone, terwijl die wel degelijk bestaat (Cg, p.11, zie informatie in administratief dossier).

U bent niet in het bezit van enig document, zodat een controle van uw identiteit en reisweg niet mogelijk is."

3.2. Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 1, (A), 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de artikelen 48/2, 48/3, 52 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de algemene rechtbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Hij kan zich namelijk niet dienstig verdedigen tegen de repliek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing zou een manifeste beoordelingsfout begaan, waar deze stelt dat verzoekers asielaanvraag ongegrond is omdat ze geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, zonder afdoende motivering en inhoudelijke toetsing.

Hij betoogt dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst en gaat hierbij niet alleen uit van zijn uitgebreide persoonlijke ervaring, doch ook van de hedendaagse situatie in zijn land van herkomst, waar nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Verzoeker wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht beschikt en geeft een algemene uiteenzetting over de bewijslast en de begrippen "vluchteling" en "gegronde vrees voor vervolging".

Verzoeker betoogt dat hij een consistent en coherent relaas weergegeven heeft, zodat hem ten onrechte de asielstatus wordt geweigerd.

Zijn rechten zouden niet gevrijwaard zijn in zijn land van herkomst, hetgeen hij tracht aan te tonen aan de hand van enkele mensenrechtenrapporten.

3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker geeft niet aan op welke manier artikel 52 van de voormelde wet van 15 december 1980 zou geschonden worden, waardoor dit onderdeel van het middel niet dienstig wordt aangevoerd.

Waar verzoeker de Commissaris-generaal een beoordelingsfout verwijt door te stellen dat zijn asielaanvraag geen verband houdt met de criteria van de Conventie van Genève, dient te worden opgemerkt dat dergelijke motivering nergens in de bestreden beslissing wordt weergegeven, zodat dit argument evenmin kan worden aangenomen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De procedure voor de Commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel van het middel kan niet dienstig worden ingeroepen.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij omtrent zijn identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor zijn geloofwaardigheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting en enkele algemene beweringen, zonder elementen aan te brengen die *in concreto* betrekking hebben op de bestreden motivering. Hierin wordt terecht opgemerkt dat er geen geloof kan worden

gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid en de daaruit voortvloeiende vrees voor vervolging, gelet op (i) zijn merkwaardige verklaringen aangaande de manier waarop hij zijn seksuele geaardheid zou hebben ontdekt en zich plots bekeerd zou hebben tot de “homo-religie” (ii) zijn weinig doorleefde verklaringen (iii) het feit dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij zich wel degelijk bewust was van de culturele gevoeligheden binnen zijn gemeenschap, welke vijandig staat tegenover andere dan man-vrouw relaties (iv) het feit dat verzoeker niet kon zeggen wanneer John met homoseksuele handelingen begonnen was en of hij al met anderen homoseksuele betrekkingen had gehad (v) geen poging ondernam om John te contacteren (vi) het feit dat hij niets kon zeggen inzake ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in de hoofdstad (vii) de weinig aannemelijke verklaringen omtrent het onderzoek dat zijn oom zou hebben gevoerd, alsook het feit dat verzoeker niet wist hoe zijn oom precies te weten was gekomen dat hij homoseksueel was en hem hierover zelfs geen vragen stelde, noch trachtte de beschuldigingen te weerleggen (viii) het vastgestelde gebrek aan interesse met betrekking tot de wetgeving rond homoseksualiteit en organisaties die zich bekommeren om de rechten van homoseksuelen. Deze motivering, welke pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, wordt derhalve als niet-betwist en vaststaand beschouwd en door de Raad tot de zijne gemaakt.

Wat betreft de door verzoeker bijgebrachte documenten aangaande de situatie van homoseksuelen in Sierra Leone, dient te worden opgemerkt dat dergelijke algemene informatie, zonder deze te betrekken op zijn individuele en persoonlijke situatie, geenszins volstaat om aannemelijk te maken dat verzoeker in zijn land van herkomst daadwerkelijke wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees dient *in concreto*, ondermeer aan de hand van geloofwaardige verklaringen, te worden aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, overeenkomstig artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Hij verwijst naar rechtspraak van het EHRM omtrent de voorwaarden om van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing te kunnen spreken.

Het hoeft volgens verzoeker geen betoog dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de voormelde wet.

Hij merkt op dat het recht op leven en het verbod van foltering, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van het EVRM, de meest fundamentele waarden beschermen. Verzoeker voert aan dat een uitzetting artikel 3 EVRM zou schenden. Hierbij verwijst hij opnieuw naar mensenrechtenrapporten.

Verzoeker wijst op zijn onberispelijk verblijf in België en stelt dat hij in zijn land van herkomst gediscrimineerd en bedreigd wordt.

4.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade

bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt die wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4. Een loutere verwijzing naar mensenrechtenrapporten omtrent de situatie van homoseksuelen in Sierra Leone volstaat, gelet op verzoekers ongeloofwaardige verklaringen (zie sub 3.3.), geenszins.

Gelet op het voorgaande kan aan verzoeker, zijn ongeloofwaardige verklaringen mede in acht genomen (zie sub 3.3), de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 21 oktober 2008 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	--

mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.
---------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.